USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **I. P.**, zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. OAM-1084/ZA-ZA11-ZA04-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2019, č. j. 13 Az 42/2019 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze odmítl, neboť dospěl k závěru, že byla podána opožděně.

[2] Městský soud odkázal na ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a také na ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu, které stanoví lhůtu pro podání žaloby odlišně od úpravy obecné. Městský soud poukázal na to, že žalobce odeslal žalobu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žalovanému dne 14. 8. 2019 (poslední den lhůty), přičemž žalovanému byla doručena dne 15. 8. 2019. Žalovaný přeposlal žalobu městskému soudu společně s přípisem prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 19. 8. 2019. Městskému soudu byla žaloba doručena dne 21. 8. 2019. Žaloba tedy byla soudu zaslána až po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že dne 12. 8. 2019 podal žalobu adresovanou Městskému soudu v Praze, Slezská 9, 120 00 Praha 2. Žalobu odeslal dne 14. 8. 2019 prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb; adresa na odesílané obálce a na podacím lístku byla: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, tedy adresa správního orgánu, který vydal napadené rozhodnutí.

[4] Stěžovatel se domníval, že ačkoliv učinil tuto chybu, žalobu i přesto podal ve lhůtě pro její podání. Žalobu totiž podal provozovateli služeb již dne 14. 8. 2019, tedy jeden den před skončením 15 denní lhůty pro podání žaloby. To, že byla žaloba adresována Městskému soudu v Praze, kdo jsou žalobce a žalovaný, ze žaloby jasně vyplývalo a byla též řádně zdůvodněna. Stěžovatel namítal, že při podání žaloby vycházel z ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s., kde je uvedeno, že lhůta je zachována, bylo-li v poslední den lhůty zasláno podání prostřednictvím držitele poštovní licence, který má povinnost je doručit. Stěžovatel podle svých slov nenašel žádné ustanovení, které by upravovalo, jakým postupem, resp. cestou přes které orgány je nutné nebo možné žalobu zaslat. Stěžovatel upozornil na to, že bylo povinností správního orgánu postoupit žalobu po jejím obdržení příslušnému soudu, neboť mu muselo být zřejmé, o které rozhodnutí se jedná a kterému soudu je určeno. Podle stěžovatele nebylo podstatné, že žalovaný zaslal žalobu až dne 19. 8. 2019 a městský soud ji obdržel až dne 21. 8. 2019. Městský soud by proto měl brát jako směrodatné datum, kdy byla žaloba podána k poštovní přepravě samotným stěžovatelem. Skutečnost, že žaloba nešla přímou cestou, ale prostřednictvím žalovaného, nepovažoval za relevantní. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že v záležitostech pobytu cizinců je řada žalob, které se podávají prostřednictvím správního orgánu, který rozhodoval v prvním stupni.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že námitky stěžovatele směřují výlučně vůči postupu soudu, i přesto však uvedl své stanovisko. Konstatoval, že sám stěžovatel upozornil na to, že žalobu sice podal k přepravě již dne 14. 8. 2019, avšak jako adresáta na obálce a podacím lístku uvedl žalovaného a nikoliv městský soud. Takový postup však byl podle žalovaného v rozporu s řádným výkladem zákona a se závěry plynoucími z judikatury Nejvyššího správního soudu, na něž odkázal také městský soud. Pominout nelze ani fakt, že stěžovatel byl v závěru textu napadeného správního rozhodnutí dostatečně poučen o lhůtě a konkrétním soudu, ke kterému lze žalobu podat.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[8] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nesplňuje podmínky přijatelnosti, resp. ani v dalším nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[9] Stěžejní pro posouzení věci bylo, zda stěžovatel podal žalobu v zákonem stanovené lhůtě, pokud zásilku adresovanou žalovanému podal poštovní přepravou v poslední den pro podání žaloby. Krajský soud k posouzení této otázky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 6 Ads 108/2012 – 32, ze kterého je patrné, že v souladu s ustanovením § 32 s. ř. s. musí návrh na zahájení řízení dojít ke správnímu soudu, tj. musí být ke správnímu soudu podán, aby bylo řízení o správní žalobě vůbec zahájeno. Novelou soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., došlo od 1. 1. 2012 v soudním řádu správním k zásadní změně. Zatímco před tímto datem bylo možné podávat žaloby prostřednictvím žalovaného správního orgánu, s tím, že toto podání mělo vliv na běh lhůty pro podání správní žaloby, od účinnosti novely již podání zásilky prostřednictvím žalovaného správního orgánu běh lhůty ovlivnit nemohlo. Účelem novelizace totiž bylo, aby žaloby byly podávány přímo u správního soudu nebo aby byly zasílány prostřednictvím držitele poštovní licence, nikoli prostřednictvím žalovaného správního orgánu, jak tomu bylo před 1. 1. 2012.

[10] Tento závěr učiněný Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku byl zdejší judikaturou opakovaně potvrzen (na judikaturu zcela správně odkázal také městský soud v napadeném usnesení). Z hlediska posouzení včasnosti žaloby je nerozhodné, kdy byla žaloba zaslána správnímu orgánu, resp. kdy u něj byla podána. Určující je pouze okamžik, kdy žaloba následně došla správnímu soudu. V projednávané věci je zřejmé, že stěžovateli bylo doručeno napadené správní rozhodnutí dne 30. 7. 2019. Stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě dne 14. 8. 2019. Správní orgán obdržel žalobu dne 15. 8. 2019. Žalovaný zaslal žalobu spolu s přípisem městskému soudu poštovní přepravou dne 19. 8. 2019. Žaloba byla městskému soudu doručena dne 21. 8. 2019. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě v poslední den lhůty pro její podání. Správnímu orgánu byla doručena až dne 15. 8. 2019, tedy po lhůtě pro podání žaloby, a žalovaný tedy ani neměl reálnou možnost ve lhůtě pro podání žaloby podání stěžovatele městskému soudu včas doručit. Jak je uvedeno již shora, lhůta, v níž bylo podání učiněno vůči

správnímu orgánu, je pro věc zcela irelevantní a argumentaci stěžovatele tak nelze přijmout.

[11] Namístě pak není ani poznámka stěžovatele, podle níž je v záležitostech pobytu cizinců řada žalob, které se podávají prostřednictvím správního orgánu, který rozhodoval v prvním stupni. Je sice pravda, že zákon o azylu i zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), obsahují speciální ustanovení, která umožňují, aby žaloba proti rozhodnutím ve věci zajištění cizince, resp. žadatele o mezinárodní ochranu byla podána prostřednictvím správního orgánu, který vydal napadené rozhodnutí (srov. k tomu § 46a odst. 7 zákona o azylu a § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), avšak na projednávanou věc nemůže mít tato skutečnost vliv. Jedná se totiž o explicitně vyjádřené výjimky, které jsou stanoveny pouze pro konkrétní instituty, přičemž zákon zároveň stanoví, že žalobu je možné podat jak u správního orgánu, tak u příslušného soudu. Stěžovatel byl nadto v napadeném správním rozhodnutí správně poučen o tom, že je možné proti němu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení žalobu ke krajskému soudu, v jehož obvodě je žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu